

Русалонька

Колись дуже, дуже давно на дні глибокого океану викрашався дивовижний палац. Жив там володар підводного світу зі своїми доньками – п'ятьма прекрасними русалками.

Наймолодша, котру всі називали просто Русалонькою, відрізнялася від сестер не лише чарівною вродою, а й голосом. Коли вона співала, геть усі підводні мешканці збиралися послухати її.

А ще юній Русалоньці до душі було милуватися слабеньким сонячним світлом, що заледве просочувалося крізь товщу води.

– Ох, як кортить мені зринути на поверхню! Побачити небо, почути голоси людей, відчути пахощі квітів! – якось сказала вона своїй матусі.

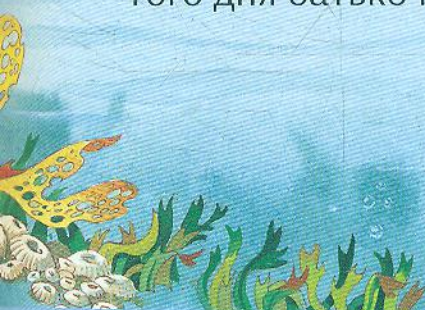

А та й відповіла:

— Молоденька ти ще. От виповниться тобі п'ятнадцять — тоді татко й дозволить сплисти на поверхню, так само, як свого часу дозволив твоїм сестрам.

Ну що робити? Довелося Русалоньці лише мріяти й тужити за світом людей, доки не настали її довгоочікувані народини.

Того дня батько покликав її і сказав:

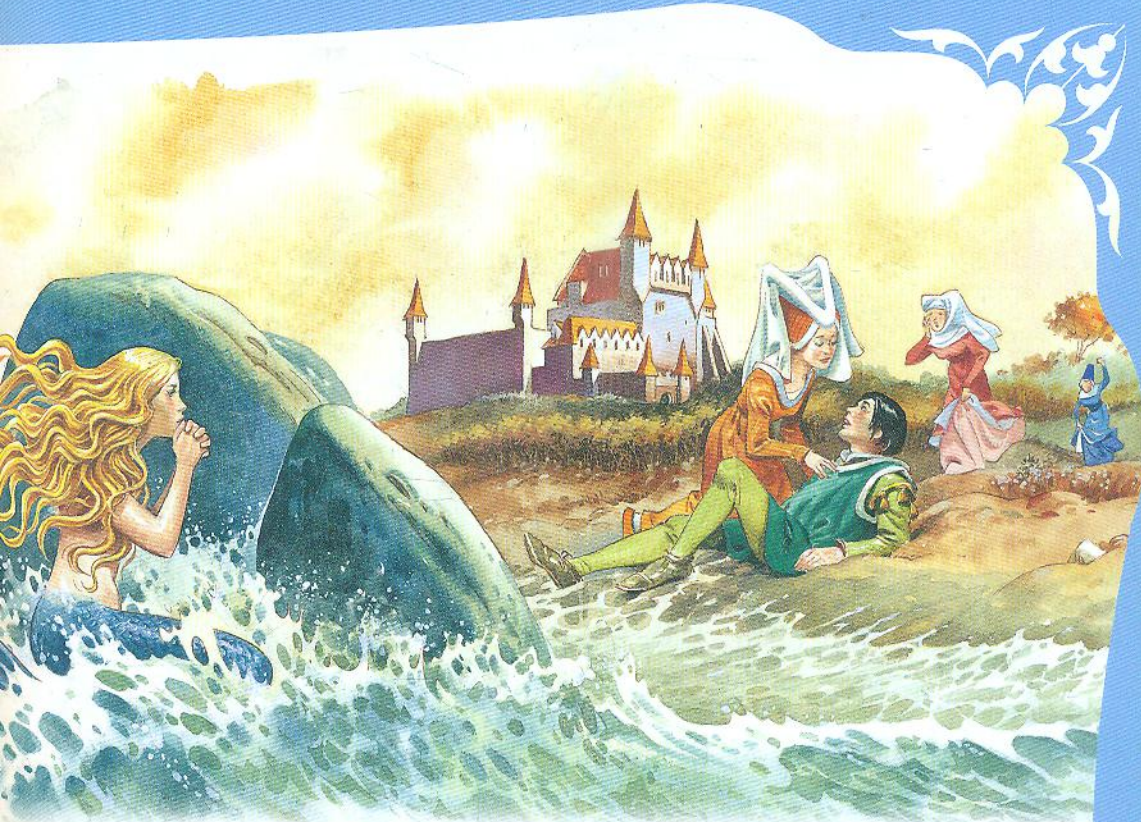

— Тепер можеш сплисти на поверхню. Але пам'ятай: наземний світ не для нас!

Щойно було промовлено останнє слово, Русалонька метнулася нагору, виринула і — о диво! — вперше побачила небо, всіяне зорями. Усівшись на скелі, вона роззирнулася навкруги, аж раптом на обрії забовванів корабель, і з палуби долинув веселий гомін. А за мить усе навколо осяяли спалахи барвистих вогнів — ніч сповнилася гахкання феєрверків.

— Хай живе наш капітан! Най йому завжди щастить! Ура! Ура! — радісно закричали на судні.

Наблизившись до корабля, схвильована Русалонька побачила юнака, на чю честь улаштували свято. Високий, смаглявий, із гордовитою поставою, він радісно всміхався, і юна мандрівниця очей не могла від нього відвести.

Бучні гуляння на палубі тривали, однак і морю заманулося розгулятися. Крижаний вітер здійняв хвилі, небо набуло чорнильно-чорної барви, над водою замиготіли зловісні блискавки. Уже незабаром здійнявся страшенний буревій, і корабель, заскочений зненацька, пішов на дно.